

— Бабо, или ти си луда, или отоманската империя днесъ ще направи най-голѣмата лудостъ отъ какъ сжществува! А защо си дошла самичка, защо не си се обадила на вашитѣ чорбаджии?..

Той не довършва. Една тълпа изплашени мъже се спуска къмъ него съ дивъ кръсъкъ. Тоя дивъ кръсъкъ е молба за помощъ.

Пашата разбира всичко. Дано само не закъснѣе!

— Дай вистрелъ! — заповѣдва той на часовоя.

Гърмежътъ проочава рѣзко, следъ него тржба изсвирва тревога, и въ мигъ площадътъ оживява: разнасятъ се команди, тежки стѣпки отекватъ и цѣлъ алай войници почти тичешкомъ се отправя къмъ лозята.

Не пукна пушка и не капна капка кръвъ. Едно кърваво безумие не се извърши.

Понѣкога случаятъ се шегува. Малки, незначителни нѣща предизвикватъ велики събития. Мънички ржчички записватъ въ историята потресаещи дати. Две женски сърдца предотвратиха едно изстѣпление, две безпомощни женски сърдца: едното влюбено — другото юначно.

Войниците на Мурадъ паша се връщатъ. Тѣ ограждатъ шарена тълпа отъ помръзнали хора, достигнали до гробъ и дръпнати по чудо отново въ живота.

И тая тълпа върви безшумно, върви покорно, сигурно както е вървѣла и въ зори, подкарана отъ башибозука. Съ такава тѣпота и примирение вървятъ добичетата.